

"Gün gelecek azgınlara 'çüş' denecek"

17 Mart Cumartesi 2018 21:55

Cüneyt Ülsever yeni kitabını Özlem Özdemir'e anlattı...

Gazeteci, yazar Cüneyt Ülsever "**Geçmişin de Seninle Gelir**" adlı yeni romanıyla okurla buluştu.

Yazdığı 10 roman da polisiye ama o romanlarını gizem türünde değerlendirmeyi tercih ediyor. Yeni romanı da her iki türe giriyor ve her ne kadar kurgu olsa da içeriği ülke gerçeklerinden besleniyor.

Ülsever, güncel siyasetin hayattaki karşılıklarından kurguladığı romanında okuru, sanki çok bildik bir şehrin sokaklarında ama sonunu bilemediği bir maceraya götürüyor. Roman karakterleri üzerinden de kendi insanı ile ülke ve dünya siyasetine dair analizler yapıyor. Bu bir roman ama politikayı da politikacıları da bilen bir gazetecinin gözünden, bana göre isteyene satır aralarında, gerçekleri de fısıldıyor.

Ülsever ile geleceğe dair olasılıklara da göz atarak, hem romanını hem ülkenin içinden geçtiği dönemi konuştuk.

Bu kitap ülkenin bugünlerini yansıtan bir politik roman. Okurken hiçbir şeye şaşırıyorsunuz. Bu kitabı niye yazdınız ve en çok kimler okusun istersiniz ile başlayalım mı?

Her fırsatta söylüyorum: Ben kendim için yazıyorum. İlgilenen okur da satın alıp, okuyor. Türkiye'de polisiye romanın en uzman ismi Erol Üyepazarcı'nın da belirttiği gibi, zaman zaman "siyasal polisiye" türüne kayıyorum. Üyepazarcı'ya göre Türkiye'de bu türde fazla eser verilmiş değildir. Benim ise 10 romanımın hepsi "polisiye" ancak 5 tanesi ise "siyasal

polisiye". Ayrıca ben "polisiye roman" tanımlaması yerine romanlarıma "gizem/muamma (mystery) romanları" tanımlaması yapmayı tercih ediyorum. Bu tür romanların gerçek okurları "ne oldu?" (hikâye) sorusundan çok "neden oldu?" (kurgu) sorusu ile ilgilenir. Yazar ile okur arasında bir saklambaç oyunu oynanır. Gizem/muamma ise cinayetler kadar siyasetin de temel öğelerindedir. Hele hele devletlerin işlediği cinayetler! Bu cinayetler dünyanın her ülkesinde çoğunlukla eninde sonunda bir muamma olarak kalırlar. Bu romanı "polisiye" seven, hele hele hem polisiye hem siyaset seven herkes okusun isterim. Ortadoğu'da görünenin ardında neler oluyor? Bu soruyu soran herkese, baştan sona kurgu olan bu roman yine de hitap edebilir. Benim gönlümden böyle geçiyor. Tabii ki son kertede takdir okurun!

Ana karakter Salih Gökçetepe'nin babası emniyet müdür yardımcısı, sert erkek olmak savıyla oğlunu yetiştiren, koyu milliyetçi, muhafazakâr ama sıkı içen... Tipik bir ülke erkeği profili çizmişsiniz diye düşündüm. Türkiye'nin bu bildiğimiz erkek profiliyle bile oynanıyor ve bize ait olmayan ilkel bir düşünce biçimi empoze ediliyor dersem katılır mısınız?

Ben romanlarımda çizdiğim hiçbir karakterin "tipik bir profil" oluşturduğu iddiasında değilim. Bu durum bu son romanım için de geçerli. Türkiye topraklarında her türlü insan yetişiyor. Ama anlattığım olaylara en yakın tiplere, sizin çizdiğiniz çizgideki insanlardır diye düşünüyorum. Başkarakter de bu tiplere uygun yetiştirilmiş ve sonunda eli mecbur bu tiplere giyinmiş ama esasında "ürkek ve içe kapanık" bir insan. Bana göre bu tiplere son dönemde önemle medyada daha fazla öne çıktığı için bize "profil" ile oynanıyor gibi gelebilir ama bu profil hep vardı.

Yine de bizim bildiğimiz muhafazakârlık yerini yobazlığa, kadın nefretine, sapkınlığa bırakıyor ve bu teşvik ediliyor adeta... Toplumsal olarak bu girdiğimiz girdap size neler düşündürüyor?

Muhafazakârlık asla ve kata şimdilerde medyada sık sık gördüğümüz tiplere değildir. Anadolu'nun hâkim muhafazakâr tiplere özünde mütebeddyindir. Barışçıldır. Yaradılanı Yaradandan dolayı gönülden severdir. İçinde Allah korkusu taşır. En çok kul hakkı yemekten korkar. Zira onun inancına göre, Yaradan "karşıma kul hakkı ile çıkma, bu günahı ben affedemem, sen hakkını yediğin kul ile helalleş" demiştir. Şimdilerde yaşanan rezaletler "artık sıra bize geldi!" diye azan, kul hakkı yemekten zerrece korkmayan, çoğunlukla bastırılmış cinsel güdülerini/iğrenç fantezileri tarafından yönlendirilen sapkınların çıkardığı rezaletlerdir. Bunları mütebeddyin muhafazakârların onaylaması, ötesi ret etmemesi, hatta şiddetle kınanması mümkün değildir. Unutmayın, Türkiye'de her Müslüman ailenin içinde birkaç mütebeddyin muhafazakâr insan vardır. Ama ben inanıyorum ki "bu da geçer"! Gün gelecek azgınlara "çüş!" denecek.

Salih'e dönersek, haliyle babasının sertliğinden nasibini alarak yetişiyor. Ve hem ondan korkarak hem başarısız olma korkusuyla büyüyor. Psikolojik tahlilleri güçlü bir roman yazmışsınız. Ülkenin pek çok erkeğini bu iki karakterde görmek mümkün dersem katılır mısınız?

Türkiye'de, daha doğrusu "ataerkil aile yapısında" (siz buna babaerkil de diyebilirsiniz) baba-oğul çelişkisi belalı ve baskın bir çelişkidir. Baba, oğlu için hem "rol modelidir" hem de ona "nasıl olması gerektiğini" dayatan velinimettir. Hem dayatır hem de hamiyetperverdir. "İster sever ister döver!" İnanıyorum ki, ben dâhil, Türkiye'de erkeklerin önemli bir oranı, açıktan dayak yemese de bu ikilemin yarattığı psikoloji ile büyümüş ve şekillenmiştir.

Salih öyle ki, silahı eline aldığı kadar sakınlaşacak kadar yaralı yetişmiş. Bu hırçınlık, kadınlarla olan yatak ilişkisine de yansıyor. İçinde bastırıldığı şiddet yatakta ortaya çıkıyor. Erkeklerin yanlış yetiştirilmeye ne hale dönüşeceklerini de mi anlatmak istediniz?

Aynen öyle! Erkeklerin önemli bir bölümü yaşamlarını bütün "maço" tavırlarına rağmen, cinsellikten ödü koparak, cinselliği bir iktidar mücadelesi gibi görerek sürdürüyorlar. Hem illa ki iktidar sende olacak, hem de her an onu kaybetmekten zırlı zırlı korkacaksınız! Cinsellik ve iktidar! Bunlar sanki kopmaz bir ikili. Galiba sadece Türkiye'de değil, bir sürü ülkede bu ikilem erkeklerin gizli ama derin yarası!

Salih, çocukluğundan itibaren silah kullandığı ve kendini yetiştirdiği için Teşkilat'ın (MİT) dikkatini çekiyor ve onlardan gelen bir teklifle hayatı tümüyle değişiyor. Tabii adı da değişiyor. Kitapta karaktere bir türlü söyletmiyorsunuz ama Kemal Vatansaver adında bir gönderme var mı?

Salih en kutsal değer "vatansaverlik" olduğu beynine, ruhuna nakşedilerek yetişti. Kemal ise erdemi, bilgiyi ifade eder. Hiçbir gönderme yok ama üstün başarılı Mustafa'yı öğretmeni Mustafa Efendi, "Sen Mustafa, ben Mustafa; bundan sonra sana Mustafa Kemal diyelim," sözleri ile taçlandırır. Salih Gökçetepe de kendisine "üstün vasıfta vatansaverliği" layık görüyor.

Kitapta karakterler aracılığıyla askerleri yiğit olarak addettiğinizi görüyoruz. Hepsinin üst sınıftan değil gariban kesimden olduğundan bahsediliyor. Son zamanlarda o kadar çok şehit veriyoruz ki... Ve hepsi de sahiden yoksul kesimden... Bunu vurgulamak istemiş olabilir misiniz? Vatan için şehit olmak kutsal bir kavramdır. Buna kalben inanırım. Şehitliğin kutsal olduğu inancı galiba her ülkede var. ABD'de; Irak Savaşı'nda (bir saldırganlık savaşında) gazi olan gençler bir merasimde yürüyüş yaparken, onları 2. Dünya Savaşı'nda gazi olan yaşlı insanların zar zor ayağa kalkarak veya kaldırılarak coşku ve saygı ile alkışladığını gözlerimle gördüm. Mehmetçiğin genellikle fukara kesimden gelmesi ise zaman zaman içimi dağlar. Bertolt Brecht diyor ki: "Savaşı askerler yapar, komutanlar kazanır!" Bir arkadaşım vurgulamıştı. Şehit cenazelerinde cemaatin şehide helallik vermesi ne acı! Esasında şehitlerden biz helallik istemeliyiz, onların kayıp ettikleri canlarını bizlere

helal etmelerini talep ve rica etmeliyiz.

Kemal'in ilk görevlerinden biri bir PKK deposunu yok etmek. "Aynı ülkenin evladı gençlerin bir kısmını bağışlaması bir kısmının da canını alması için Allah'a yalvaran milyonlar var" diye düşünüyor Kemal içinden... Burada yaşadığımız bölünmüşlüğe gönderme var sanırım biraz da üzülerek! Ülkenin pek çok dönemine ve iktidarına tanık oldunuz.

Toplumsal ayrışmanın ayyuka çıktığı bu döneme dair neler söylersiniz?

Ben beni bildiğimden beri bu ülkenin makûs talihli insanı hep bölünerek yaşadı. Reaya-eşraf, Menderesci-İsmetçi, gerici-ilerici, şeriatçı-laikçi, sağcı-solcu, komünist-ülkücü, Müslüman-gayri Müslüman, Kürt-Türk, Sunni-Alevi, İslamcı-Cumhuriyetçi v.b. olarak hep bölündük ve birbirimizi yedik. Amiplerden sonra galiba en kolay bölünen canlı türü Türkler! Bu dönem toplumsal ayrışma ayyuka çıktı deniyor. Hayır, her dönem o dönemin içinde yaşayanlar toplumsal ayrışmanın ayyuka çıktığını söylediler. Bu dönem esasen ayyuka çıkan; bugüne dek hiçbir liderin kendisine oy vermeyenleri bu kadar açık-seçik ve sürekli dışlamasıdır. Ayyuka çıkan; iktidarın 16 yıldır güç bizzat kendi elinde olmasına rağmen "mağdur edebiyatı" üzerinden "diğerlerini" vatandaş saymamasıdır.

"Vatan haini, dış mihraklar, üst akıl" gibi bu dönemin en çok kullanılan kelimeleri sıkça geçiyor kitapta. Kelime ve kavramların bu kadar içi boşalmışken şunu sormak isterim: Suçu daima dışarıda aramak hangi sorunu çözebilir? Ve 16 yıldır iktidar olan parti, bugüne kadar tek hatasının kandırılmak olduğunu söyledi yanılmıyorsam. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Otoriteye biat ederek "huzur bulan" toplumlarda otorite, devamlı bir türlü gözle görülemeyen, elle tutulamayan soyut düşmanlar yaratır. Bu düşmanların topluma kötülük yapamaması için, biat edenlerin otoriteye sorgusuz sualsiz sığınması gerektiği fikrini yayar. Yoksa "görünmez düşman" onları ham yapar!

Otorite bu şekilde aldığı zecri tedbirleri meşrulaştırır. Ataerkil toplumlarda anne-baba bile küçücük evlatlarını "öcü" ile korkutur. "Benim dediğimi yapmazsan seni öcü ham yapar!" Nerede ise hepimiz hayatımızda hiç görmediğimiz, bize nasıl bir varlık olduğu tarif bile edilmeyen öcünden korkarak büyümüşüzdür. "Vatan haini", "dış mihraklar", "üst akıl" gibi kavramları kullanarak toplumu hizaya çekenlerden çok, beni bu uyduruk kavramlar karşısında anında hizaya girenler ilgilendiriyor. Hiç mi büyümeyeceğiz?

"Tek hatasının kandırılmak" olduğunu söyleyen Recep Tayyip Erdoğan'a ise bu buluşundan dolayı gıpta ile bakıyorum. Zira bu yaklaşım onun özel buluşudur ve her derde deva bir buluştur. Öcünden korkan toplumların kendilerine en yakın buldukları terim "kandırılmaktır". Zira görüşlerine göre onlar hep kandırılırlar.

"Üst akıl Reis'i bile kandırabiliyorsa, vah bizim halimize!" Kendisine acımayı çok seven insanlar için "kandırılmak" en tabii insan halidir ve her türlü yanışı izah eder. Onlar zaten kendilerince devamı kandırılmaktadırlar. Kabul etmezler ki, devamlı kandırılmak aczin göstergesidir. Ne diyor Kırım'ın güzel türküsü: "Sen bana kıymaz idin/Elbet sana bir öğreten var."

Öldürülen Avukat Şervan Kürdi bana Tahir Elçi'yi hatırlattı.

Romadaki bütün karakterler ve olaylar tamamen kurgudur. Ancak, bir "siyaset romanında", bir polisiye bile olsa, okur zihninde ister istemez benzerlikler kurabilir.

Tahminimce daha uzun süre Ortadoğu huzur bulamaz

Konu Güneydoğu, PKK, Ortadoğu olunca tabii ki ABD ve CIA de eksik kalmıyor kitapta. Mesela, CIA ajanı Güneydoğu Masası Başkanı ile görüşmesinde "Güneydoğu Masasını ABD'nin hizmetine sunacaksınız!" diyor. Bu ajan, Kürt meselesi için bölünme değil, özerklik ya da konfederasyon öneriyor. Ve hep verilen örnekleri sıralıyor: İspanya'da 17 özerk bölge var, İsviçre kantonlardan oluşuyor, ABD'de sayısız eyalet var vs. Her ülkenin kendi koşulları, geçmişi var oysa ki. Bu ajan karakteri aracılığıyla ABD'nin Türkiye ve bölge ile ilgili düşüncelerini mi aktarıyorsunuz kitapta?

Ben CIA'nin Ortadoğu hakkında ne düşündüğünü somut olarak bilmiyorum. Sadece akıl yürütüyorum. Akıl oyunları oynamaya çalışıyorum. Sorunuzun bir bölümünde "Her ülkenin kendi koşulları, geçmişi var oysa ki!" diyorsunuz. Zaten aynı bölümde Güneydoğu Masası Başkanı da CIA ajanına ülkesinin koşullarını anlatmaya çalışmıyor mu? Amacım, iki ayrı tezi karşı karşıya getirmek. Dikkat ederseniz o bölümde yazar katiben taraf tutmuyor, bir tarafın haklılığını ima dahi etmiyor. Siyaseten kendi fikrim olarak sadece şunu söyleyebilirim: Ortadoğu'da 4 ülkede takriben 30-32 milyon Kürdün yaşadığı söyleniyor. Bu insanları, kısmen de olsa, tatmin edecek bir çözüm bulunmadıkça birileri "Kürt meselesi"ni kaşımaya devam eder, Ortadoğu'ya huzur gelmez.

O konuşmada Başkan da bu ajana, o dönemin şartlarını hatırlattıktan sonra, "Bir Osmanlı paşası olan Mustafa Kemal'in en azından Türklere ait toprağı kurtarmak için başlattığı Kurtuluş Savaşı"ni diyerek, diğer savaşıardan örneklerle farkını anlatıyor. Tarihin çarpıtıldığı bu günlerde, bu farkı bir de sizden rica ediyorum.

Bu soruda siz de Güneydoğu Masası Başkanı'nın sözlerine yer verdiniz. ABD; yeni kıta keşfedilince, Avrupa'dan göç eden veya esir ticareti ile Afrika'dan zorla getirilen birbirinden kopuk, apayrı kültürlerle ve hatta dillere sahip unsurların birbirlerine monte edilerek (eyaletler) kurulmuş bir ülkedir. Türkiye Cumhuriyeti ise böyle bir devlet değildir. Kurtuluş savaşı, Osmanlı döneminde bir arada yaşar iken, adeta yere düşen kıymetli bir vazunun paramparça olması gibi, 19. Yüzyılda "yükselen

milliyetçilik"le birlikte birbirinden kopan unsurların, mümkün olduğunca tekrar birbirine yapıştırılma mücadelesidir. Üstelik anavatan işgal altındadır. ABD ise hiç işgal görmemiştir. Her iki ülkede vatandaşların korkuları ve ülkülerinin farklı olması tabidir. Atatürk ve silah arkadaşlarının dehası; parçalanmış bu kıymetli vazoyu muazzam gerçekçi bir yaklaşımla, artık gerekli olduğu miktarda tekrar birbirine yapıştırmayı başarmalarıdır (anavatanın parçalarını yapıştırdılar). Osmanlı paşaları Osmanlı'yı devam ettirmediler, zira tarihin o döneminin kapandığını gördüler. Gözlerinin önünde isyan edenler, kendilerini farklı milliyetlerde görenler idi. Onları artık geri kazanmak mümkün değildi. Bizzat Osmanlı'nın paşaları istediler ki, cumhuriyet artık cumhuriyet olsun.

Yine bu Ortadoğu planı çerçevesindeki en büyük algı yönetimi, Türk kelimesinin ırkçılık ile aynı anlamda kullanılması oldu. Özellikle liberal sol çevrelerde de kabul gördü malum. Oysa Türk kimliği, Türkiye Cumhuriyeti kuruluşunda bir üst kimlik olarak tanımlanmıştı. CIA ajanı da bu algı yönetiminin parçası olan şu söylemi Güneydoğu Masası Başkanı'na yineliyor: "Kendini Türk adanmayan Kürtler ne olacak?" Bu karmaşayı nasıl çözeceğiz de birlikte huzur içinde yaşayacağız?

Atatürk diyor ki: "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir." Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş sözleşmesi bu cümledir. Bir başka sözünü hatırlayalım. Herkes bilir: "Ne mutlu Türküm diyene!" Atatürk "Ne mutlu Türk olana!" demiyor. Sadece ve sadece kendisini Türk sayanları kutluyor. İndimde, 1. Dünya Savaşı'nın hemen ardından Avrupa'da faşizm yükselmeye başlarken Atatürk'ün ırkçılıktan tamamen uzak, tersine çeşitli unsurları kaynaştıran bu yaklaşımı çok ileriye bakabildiğinin önemli bir göstergesidir. Amerikalı da, "Ama kendisini hâlâ Türk hissetmeyen Kürtler yok mu?" diye sorarak bir vakıya parmak basıyor. Atatürk'ün topyekûn tüm Anadolu insanını ikna etmesini beklemek yanlış olmaz mı? Kaldı ki, Başkan da Kürtler üzerinde sonradan asimilasyon yapıldığını kabul ediyor.

Batı'nın Ortadoğu'yu kâğıt üstünde bölme sürecini kitapta da okuyabilirler. "1916'da Skyes-Picot ve 1917'de Balfour Deklarasyonu ile Ortadoğu devletleri kuruldu. Kimse kendi devletinin kurulması için mücadele etmedi, kan dökmeyi" diyorsunuz. Kurtuluş Savaşı'nın önemi açısından bu kısmı biraz açalım mı?

Kitabın vurguladığı gerçek; Ortadoğu'da yaşayan devletler içinde Kurtuluş Savaşı vererek, kan akıtarak, mücadele vererek kurulan hemen hemen tek devletin Türkiye Cumhuriyeti olduğudur. Diğer devletler, kendi vatandaşları hiçbir mücadele vermeden, Batılı emperyal ülkelerin kâğıt üzerinde kurduğu devletlerdir. Kurtuluş Savaşı'nın dünyadaki mazlum ülkelere en önemli öğretisi; Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkesi, Arabı, Çingenesi, hatta gayri Müslüman unsurların bir araya gelerek, sakat kalarak ve can vererek "milletlerin kendi kaderlerini tayin etme hakkını" hayata geçirme iradesidir. Türkiye çeşitli unsurları bir araya getirirken komşularımız Araplar bunu beceremediler, hâlâ aşiretçilik, mezhepçilik sapmalarına mağlup oluyorlar.

Kitapta, CIA ajanı ağzından Türkiye'nin Ortadoğu politikasını da eleştiriyorsunuz. "Davutoğlu'nun cin fikirleri ve uyduruk Osmanlı hayali ile mezhepçiliğe dayandınız ama sonunda Sünni Müslüman aşiretleri ve terör örgütlerini yanınıza aldınız" gibi... Bunlarda ABD'nin rolü ya da yönlendirmesi yok muydu peki? Günümüze gelirse, Afrin Harekâtı sürüyor, ABD'nin Rusya -İran iş birliği endişesi var. Her an her şey değişiyor ama sizce Ortadoğu'yu neler bekliyor? Tabii Türkiye'yi de?

Mezhepleri birbirine kırdırarak "Yeni Osmanlı İmparatorluğu" kuracağı hayalini kuran Ahmet Davutoğlu, bu ülkeye çok ama çok büyük zarar vermiştir. ABD de bir ara Türkiye'nin, Sünni unsurları kullanarak, Rusya'nın kucağındaki Nusayri-Suriye'yi yıkabileceğini zannetti. Hatta bunun için Davutoğlu'nu kışkırttı. ABD, "İlimli İslam" doktrini ile Erdoğan'ın halifelik heveslerine de Gülen Hareketine (FETÖ) de yüz verdi.

Ama yağmadı yağmur, esmedi rüzgâr! Hali hazırda Ortadoğu; bir yanda Rusya, İran, Esad ittifakı (yakında Çin'i de sahnede göreceğiz), öte yanda ABD, AB, İsrail, Suudi Arabistan ittifakının el altından karşılıklı savaştıkları bir bölge. Türkiye bugüne dek devamlı yalpaladı. Bir o tarafta, bir bu tarafta. Keza Kürt unsurları da iki rakip ittifak kendi yanına çekmek için mücadele veriyor. Onlar da iki arada bir derede, ne istediklerini belki biliyorlar ama nasıl elde edeceklerini bilmiyorlar. Tahminimce daha uzun süre Ortadoğu huzur bulamaz.

Petrolün dünya enerji piyasasında rolü azaldıkça ki, yavaş yavaş azalıyor, Ortadoğu ilgi alanı olmaktan tedricen çıkar. Ama bu gelişme zaman istiyor.

Türkiye kartların dünyada yeniden dağıtıldığını görmeli

2 Kasım 2015'te Odatv'deki "Elveda" yazınızın sonunda, 14 madde ile 1 Kasım seçim sonuçlarına göre olacakları yazmıştınız. Çoğu oldu görünüyor. Bugün yazsaydınız, bu kez önden 2019 ya da belki de erken seçimde olacakları nasıl sıralardınız?

Geleceği bilmek ne haddime! Ben sadece geçmişe bakarak, geleceği analiz etmeye çalışıyorum. Ben 2019'da ülkenin en önemli, en kritik, en hayati seçimini yapacağını düşünüyorum. Işığın suyun içinde kırılması gibi, tarih kırılacak. Şimdilik sadece ipuçlarını gördüğümüz bambaşka bir dönem başlayacak. Ancak, genel seçim veya yerel seçimi kast etmiyorum. Derdim "Başkanlık Seçimi" ile Ülke 2007'de cumhurbaşkanını halkın seçmesini tercih ederek zaten 10 yıl önce parlamenter-demokrasiyi, bilinçli olmasa da terk etti. Şimdi 2019 Kasım'ında son çivi çakılacak. Ben referandum kararı ile perçinlendiği üzere, ülkeye 2019'da "tek adam rejimi"nin tamamen yerleşeceği korkusu içinde yaşayan kesime mensubum. Hemen söyleyeyim; Erdoğan yerine bir başkası seçilse, hatta o kişi seçilmeden önce parlamenter-demokrasiye dönüş sözü verse

bile, seçildikten sonra "çığırından çıkan ülkeyi bir an önce onarmak için bir süre Başkanlık sistemi ile devam edelim" demeye başlayabilir. Zira gücün tek elde odaklanması, önemle demokrasisi defolu ülkelerde, herkesi ama herkesi zıvanadan çıkarabilir. "Güç yozlaştırır, mutlak güç ise beter yozlaştırır." Kolay kolay kimse mutlak gücün şehvetine karşı koyamaz.

Ancak, 2019 Başkanlık seçiminin baş aktörü tabii ki, Recep Tayyip Erdoğan'dır. Ülke parlamenter-demokrasi rejiminde kalsa idi, %39-40 ile bile ülkeyi başbakan olarak yönetebilecek iken, daha fazlasını istedi ve kendisini %50+'ya mahkûm etti. Çıtayı çok yükseltti. Üstelik Başkan adayı aynı gün yapılacak genel seçim için aday olamıyor. Erdoğan eğer seçilemezse, bütün zirhlarını anında kaybedecek. Sorgulanabilecek.

Tahminime göre Erdoğan, bu işe ilk turda kim en fazla oyu alırsa o başkan olsun şiarı ile soyunmuştu. Olmadı. Dünyanın kabul ettiği normlar var. Üstelik Anayasa'yı Başkanlık Sistemi'ne daha da yaklaştıran (esasında ne deve ne de kuş yapan) 2017 referandumunu %51.2'ye karşı %48.8 gibi çok ufak bir oy farkı ile kazanırken (iddialar ve YSK'nın kanunları hiçe sayması cabası!) başka bir şok yaşadı. O farkın çok daha büyük olacağını zannediyordu. Şimdi, çok telaşlı. Baraj altında kalmaktan korkan MHP'yi teslim aldı. Bazı belediye başkanlarını def etti. AKP'nin tekrar başına geçti, ülkeyi karış karış dolaşiyor. Telaşlı, hem de çok telaşlı!

Ben Kasım 2019 Başkanlık seçimine yönelik olarak, Erdoğan-muhafifleri adına hevesimi arttırırken, olası bir gelişmeden de korkuyorum. Seçimi Erdoğan'ın kazanamayacağı kanaati güç kazanırsa veya 1. turda Erdoğan seçilemez de seçim 2. tura kalırsa neler olabilir, adlandırmak istemiyorum ama bana tanıdığınız fırsat içinde bir uyarı yapmak ihtiyacı da hissediyorum: Aman dikkat!

2007'de Hürriyet'teki bir yazınızda ise, "21 Ekim'de Türkiye'de rejim milletin oylamasıyla değişti. Parlamenter-demokratik rejim sona erdi," diye yazmıştınız. Üzerinden 11 yıl geçti. Bu 11 yılda ülke nasıl bir rejim ile yönetildi? Türkiye, her şeye rağmen, yine de kurtarabilir mi kendini ve baştan başlayabilir mi her şeye yeniden?

21 Ekim 2007'de cumhurbaşkanını halkın seçmesi kabul edilince hemen ardından "parlamenter rejim sona erdi!" diye bas bas bağırdım ama yumurta kapiya gelene kadar oralı olmayan necip Türk milleti beni duymadı. Nihayet 2014'de yumurta kapiya gelince topyekûn uyandık. Ben milletin doğrudan oyu ile tek başına seçilecek bir cumhurbaşkanının artık sembolik bir görev yapmayacağını, partisi seçimi kazandığı için başbakan olacak kişiden kendisini siyaseten çok daha güçlü ve yetkili hissedeceğini, kaldı ki partisinin genel başkanlığını kaybeden başbakan o görevde oturamazken (bkz. Yıldırım Akbulut), milli irade ile seçilmiş bir cumhurbaşkanını ancak ve sadece milli iradenin yıkabileceğini 2007'den itibaren yana yakıla anlatmaya çalıştım.

Ne demek istediğim ancak ve ancak Erdoğan 2014 yılında halk tarafından cumhurbaşkanı seçilince ortaya çıktı. O günden beri hükümetin üstünde, Meclis'in pek âlâ çok üstünde, yargı-yasama ve yürütme erklerini topyekûn şahsında toplamış, hatta demokrasilerde 4. erk sayılan basının büyük bölümünü de kendine bağlamış bir cumhurbaşkanı var. Hükümet var ama parlamenter demokrasi yok. Başbakan var ama esamesi okunmuyor. Muhalefetin ikinci partisi muhalefet yapmak yerine, eski sözlerini yaladı-yuttu, Külliye'nin basın sözcüsü olarak çalışıyor. Böyle bir kör-topal rejimin adını siz koyun!

Bundan sonra ne olur? Bu aziz Türk milletine bağlı! Şahsi görüşüme göre, Türkiye her iki tarafa da düşebilir: Ya "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyecek, cukkasına bakacak. Ya da "olmaz arkadaş bu bana dar gelir" deyip, üzerine biçilmiş donu yırtıp atacak.

Erdoğan'ın 2002'de size söylediği "28 Şubat'ta çok büyük dersler aldım, bizim yolumuz yol değil" sözüne kandiğinizi söylemişsiniz. Yine bir yazınızda devam AKP ile değil RTE ile demiştiniz. Sormazsam olmaz, değişeceğine inanmak mı istemiştiniz ya da gerçekten inanmış mıydınız? Ve bugün geldiği noktayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

2002 yılında yanıldığımı hemen 2004'de kendim ilan ettim. O günden sonra yıllarca Erdoğan'a muhalefet ettim. İnatla muhalefet yapmam yüzünden birçok kez uyarıldıktan sonra çalıştığım gazeteden kovuldum. Ama bu soru bir türlü peşimi bırakmıyor. Ben insanların değişebileceğine inanan bir yapıya sahibim. Kendim yıllar içinde nasıl Marksizmden liberal-demokrasiye (ne olur beni uyduruk sözüm ona sol liberallerle bir tutmayın!) yönelmişsem, başkalarının da değişebileceğini kabul etmek durumundayım. Erdoğan, Belediye Başkanı iken de İslamcı idi. Aynı zamanda mağdur idi. Yaşadığı badirelerden ders aldığını, artık Turgut Özal'ın yolunu takip etmek istediğini bana çeşitli vesilelerle anlattı. Hatta "iyi ki 28 Şubat yaşandı, dersimi aldım" (mealen) dedi. Ben kendisine seçimlerde şans tanınması için mücadele ettim. Aldığı cezalara isyan ettim. Mazlumun yanında, zalimin önünde durmaya çalıştım. Bu şiarımdan da hayat boyu vazgeçmedim. Ne zaman ki Ergenekon, Balyoz Davaları başladı, mazlum ile zalim yer değiştirdi, ben bu sefer yeni mazlumları savunmaya başladım. Bütün yazılarım arşivlerde kayıt altındadır. Kaldı ki AKP'yi savunduğum dönemlerde bile beni AKP'ye davet eden dostlara nazikçe "ben görüşlerinizi değil, haklarınızı savunuyorum" dedim. Evet, bu konuda da bazı başka konularda yanıldığım gibi yanıldım, ama yanıldığımı kamuya ilan eden de kendim oldum. Yaşadığım sürece de bir insan olarak zaman zaman yanılmaya devam edeceğim. İnşallah, doğrularım yanlışlarımdan fazla olur!

Benim sorularım bu kadar, eklemek istedikleriniz var mı?

Teşekkür ederim. Bu fırsatı kullanmak isterim. Dünyada çok önemli bir gelişme var ve Türk basını, az sayıdaki istisnalar dışında, bunu ısrarla görmek istemiyor.

Şi Cinping (Xi Jinping) yönetimi altında Çin Mao'dan beri en önemli atılımını yapıyor! Geçen hafta sonunda Çin Komünist Partisi, genel kurul ile Anayasa'daki başkanların sadece iki dönem seçilebilme şartını kaldırdı. Şi ömür boyu başkan kalabilecek. Halk da Şi'nin daha da güçlenerek tam bir tek adam olmasını destekliyor. Neden? Şi, önümüzdeki 10 yıl içinde Çin'i dünyanın en büyük devleti yapacağına söz verdi ama bunun için çok geniş yetkiler istedi. Çin halkı da bu yetkiyi verdi. Otoriter Şi Cinping'in Çin'de en büyük destekçileri ise üniversite öğrencisi gençler! Şi, Anayasa'ya kendi adını da yazdırarak Çin usulü sosyalizmi tarif etti! Ona göre Çin, dünyanın en güçlü devleti olarak bütün ülkelere "Çin usulü sosyalizm" aşılacak.

Son 20 yıldır devasa adımlarla büyüyen Çin Avrupa'da, Amerika'da ama en çok da Orta ve Doğu Avrupa'da sanayi kuruluşlarını sürekli satın alıyor. Devasa yatırımlar yapıyor. Yüzbinlerce öğrencisini başta ABD olmak üzere Batı'da eğitiyor. Araştırma ve geliştirmeye çok büyük paralar harcıyor. Kendi üniversitelerinin eğitim ve araştırma kapasitelerini muazzam büyütüyor. Güney Çin Denizini kuşattı. Uzakdoğu ülkelerini ABD'den koparıp, kendi hegemonyasına bağlamaya çalışıyor. Afrika'da da en fazla yatırım yapan, hibe yardımıyla bulunan ülke Çin! Venezüella'nın gelecek yıllarda üreteceği nerede ise bütün petrolü ön ödemelerle satın aldı. En son Suriye'nin baştan aşağı yeniden inşası için gönüllü olduğunu ilan etti. Türkiye'nin kartların dünyada yeniden dağıtıldığını mutlaka görmesi ve ona göre pozisyon almaya başlaması lazım. ABD dünya hegemonyasında sürekli gerilerken, Çin sürekli ilerliyor.

Sanki dünyanın merkezi Batı'dan Doğu'ya kayıyor. Eskiden gerek ekonomide gerek siyasette ABD ve AB başat ülke iken, şimdi Çin'in en önde gittiği bir yarışta tabii ki Rusya ama ayrıca Hindistan ve Brezilya "ben de varım" diyorlar.

Suriye ile yatıp, Suriye ile kalkan Türk basını hükümeti "Çin meselesi"nde uyarmaya ivedilikle başlamalı. Yeni ittifakların çok yakında kurulacağı dünyada Türkiye, bir an önce bu Uzakdoğu ülkesi ile yakın temasa geçmelidir. "

Söyleşi: Özlem Özdemir

Odatv.com

oda kitap odakitap.com

**Geçmişin de
Seninle Gelir
Odakitap'ta**

TIKLAYIN & SATIN ALIN

İLİNDİR

cüneyt ülsever

Özlem Özdemir

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

